

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoE/37/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5611203223
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5611203223.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného JUDr. Martinom Máčajom, advokátom, so sídlom B. č. XX, XXX XX Z. a spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému: Andrea Murzová, s miestom podnikania Liptovský Mikuláš, Jefremovská č. 632/10, IČO: 41 739 132, zastúpená Centrom právnej pomoci, so sídlom Nám. Slobody č. 12, 810 00 Bratislava, IČO: 30 798 841, adresa na doručovanie: Kancelária Žilina, Národná č. 34, 011 00 Žilina, v konaní o vymoženie sumy 2.554,19 eur s príslušenstvom, ktorá exekúcia je vedená na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom E. č. XX, XXX XX Z., pod sp.zn. EX 489/2011, na základe odvolania oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7Er/429/2011-52 zo dňa 15. novembra 2012, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7Er/429/2011-52 zo dňa 15. novembra 2012 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Návrh oprávneného na prerušenie odvolacieho konania zamieta.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 57 ods. 1 písm. a/ a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku zastavil. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal, nakoľko ich v súdom stanovenej lehote nevyšpecifikoval, nevyčíslil, ani nijako nepreukázal.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodcovská doložka musí byť uzavretá písomne. Písomná forma rozhodcovskej doložky nebola v danom prípade splnená. Dlužníkov

vyhlásenie obsiahnuté v zmluve o úvere, že súhlasí so všeobecnými podmienkami pre poskytnutie úveru a zaväzuje sa ich dodržiavať nie je dodržaním písomnej formy tak, ako ho predpokladá ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon o rozhodcovskom konaní). Rozhodcovská doložka nie je obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami (chýba podpis dlžníka aj veriteľa), ale len všeobecných podmienkach. Na základe uvedeného dospel súd

prvého stupňa k záveru o neexistencii platne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky) a následne o nulite rozhodcovského rozhodnutia, na podklade ktorého má byť vedená exekúcia. V tejto súvislosti okresný súd upriamil pozornosť na rozhodnutie NS SR 2 Cdo 245/2010.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, ktorý žiadal predmetné rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Namietal a/ že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, b/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, c/ súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, d/ nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, e/ rozhodnutie prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dôvodu, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci uviedol, že všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa, teda manévrovanie veriteľa do situácie, ako by bol exekučný titul zrušený. K takémuto revíznemu postupu došlo v situácii, keď už exekučný súd preskúmal súlad exekučného titulu so zákonom s výsledkom absolútnej nerozpornosti. Exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý musí dotvárať stav ústavnosti v právnom štáte, nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného - dlžníka tam, kde neexistujú a to preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase, a to tam, kde ich platné právo zaraďuje. Ochrana práva, pre ktorú existovala právnymi predpismi vymedzená procesná cesta (v okolnostiach prípadu cesta aplikácie ust. § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní), ktorou súdna oprava rozhodnutí rozhodcovských súdov svojou zvláštnou povahou bez pochybností je, nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný. Úspešný žalobca v rozhodcovskom konaní stráca vplyvom nahradenia opravného procesu indikovaného ustanovením § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní revíznym procesom exekučného súdu všetky svoje práva spojené s právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivý súdny proces. Extenzívna interpretácia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tak, ako ju v danej veci uskutočnil exekučný súd, je v priamom rozpore s ústavným právom žalobcu na súdnu ochranu a právom na spravodlivý súdny proces, ako aj v rozpore so zásadou legality, princípom ochrany legitímneho očakávania a princípu právnej istoty. Je povinnosťou všeobecných súdov v situácii, keď právny predpis dovoľuje dvojaký výklad, vykladať právny predpis spôsobom ústavne konformným. Odvolateľ ďalej uviedol, že ak ustanovenie § 41 zákona o rozhodcovskom konaní pri stanovení lehoty, v ktorej účastník konania môže podať žalobu o zrušení rozhodcovského rozsudku, sleduje účel - zabezpečiť právnu istotu v tom smere, aby sa po uplynutí tejto lehoty nezasahovalo do nadobudnutých práv a uložených povinností rozhodnutiami rozhodcovských súdov, potom je neopodstatnené, aby exekučný súd mohol kedykoľvek bez časového obmedzenia vstupovať do právnych vzťahov založených týmto rozsudkom. Právna úprava, ktorá umožňuje bez časového obmedzenia zasahovať do právoplatných rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ktoré zakladajú, rušia alebo menia práva alebo povinnosti individuálne určeným adresátom (fyzickým osobám alebo právnickým osobám) uplatnením mimoriadnych opravných prostriedkov alebo iných prostriedkov nápravy (ku ktorým treba zaradiť aj protest prokurátora), je v materiálnom právnom štáte neakceptovateľná, pretože je v rozpore s princípom právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, ktorý tvorí neodmysliteľnú súčasť princípov právneho štátu zaručených prvou vetou čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 21/08 z 23. septembra 2009). Zákon o rozhodcovskom konaní zámerne určuje lehotu, v ktorej je možné právny akt alebo jeho účinky právnou cestou napadnúť, inak platí, že pokiaľ táto lehota márne uplynie, je rozhodnutie rozhodcovského súdu právoplatné, pričom je tým založená platnosť zásady správnosti rozhodnutia rozhodcovského súdu, a to vrátane účinkov, ktoré na jeho základe nastali. Pokiaľ by bola táto lehota spochybnená, rovnako ako účinky rozhodnutia samotného, neexistovala by žiadna istota ani limit, či už vecný, ale najmä časový, ktorý by bránil povinnému domáhať sa kedykoľvek ochrany pred plnením súdom uloženej povinnosti s poukazom na vady rozhodnutia, jeho neplatnosť alebo neúčinnosť, alebo neexistenciu takéhoto exekučného titulu. Zákonodarca priznal všeobecným súdom právomoc posudzovať zákonnosť rozhodnutí rozhodcovských súdov iba v rámci konania o zrušení rozhodcovského rozsudku. Oprávnený poukázal aj na ust. § 7 ods. 1 O.s.p., ktoré vylučuje právomoc všeobecného súdu vždy vtedy, ak prejednávanie a rozhodovanie sporu, ktorý vyplýva z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, podľa zákona prislúcha inému orgánu. Všeobecný súd nebol povinný zaoberať sa skúmaním, či

rozhodnutie rozhodcovského súdu bolo vydané v súlade s platnými predpismi. Aj keby bolo pravdou to, čo v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol všeobecný súd, nemalo by to vplyv na vyššie uvedené tvrdenia, nakoľko odporca (povinný) mohol podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku príslušnému všeobecnému súdu. Pokiaľ takto nepostupoval, nie je možné za súčasného právneho stavu zvrátiť predmetné rozhodnutie rozhodcovského súdu v konaní pred exekučným súdom. Exekučný súd musí s rozhodcovským rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu, v opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti. Zdôraznil, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom.

Ak by sa súd nestotožnil s prezentovanou argumentáciou, oprávnený žiadal, aby všeobecný súd postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. prerušil konanie a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na konanie o súlade ust. § 44 ods. 2 veta prvá a druhá veta Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, a to pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok.

K dôvodu, že sa nepodal návrh na začatie konania, podľa ktorého sa mal podať, odvolateľ uviedol, že všeobecný súd interpretoval a následne aplikoval ustanovenie § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní tak, ako by upravovalo konanie bez návrhu vždy vtedy, ak súd zistí v rozsudku rozhodcovského súdu nedostatky bližšie špecifikované v ust. § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/ zákona o rozhodcovskom konaní. Uvedené zákonné ustanovenie však explicitne upravuje konanie bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov v rozhodcovskom konaní, a nie v rozsudku rozhodcovského súdu. Tvrdil, že exekučný súd môže pristúpiť k zastaveniu exekučného konania realizovaného na podklade rozhodcovského rozhodnutia len na návrh účastníka konania - § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní.

K dôvodu, že súd svojím postupom odňal účastníkovi konať možnosť pred súdom, oprávnený poukázal na fakt, že exekučný súd konal pri revízii rozsudku rozhodcovského súdu mimo rámec zverenej právomoci, čo ho vmanévrovalo do situácie, v ktorej rozhodujúci o právnom postavení účastníkov rozhodcovského konania úplne ignoroval všetky procesné zásady súdneho rozhodovania. Porušil princíp legality, ako aj zásadu začatia konania na návrh, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinstančnosť súdneho konania. Oprávnený ďalej tvrdil, že zákaz diskriminácie je nutné aplikovať aj na výkon a ochranu práva na súdnu ochranu, práva vlastníť majetok, ako aj na výkon a ochranu práva na pokojné užívanie majetku. Oprávnený mal v konaní pred exekučným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Odlišné zaobchádzanie s oprávneným nemožno ospravedlniť jeho iným postavením ako podnikateľského subjektu, pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania. Okresný súd tiež porušil zásadu rovnosti zbraní, zásadu kontradiktórnosti súdneho konania a právo na rozhodovanie podľa relevantnej právnej úpravy. Vo veci bol aplikovaný predpis (smernica č. 93/13/EHS), ktorá nemá povahu prameňa práva. Oprávnený namietal, že nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu o jeho právnom postavení. Postup, ktorý zvolil exekučný súd navyše dával nezákonne povinnému dodatočnú príležitosť na to, aby bez existencie akýchkoľvek obáv z reakcie oprávneného došlo k zmareniu exekúcie. Bolo nutné pre objektivnosť posúdenia veci vypočítať oprávneného a umožniť mu tak prejaviť svoj názor na vec. Súdne konanie neprebiehalo v duchu práva na spravodlivý súdny proces a osobitne s dodržaním zásady rovnosti zbraní. Oprávnený ako účastník konania nebol oboznámený s tým, že exekučný súd vedie konanie, v ktorom opätovne rozhoduje o jeho právach. Exekučný súd napadnutým rozhodnutím vylúčil akúkoľvek možnosť podania opravného prostriedku vo vzťahu k meritu veci a dvojinstančnosti súdneho konania.

K dôvodu odvolania, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával náležité dokazovanie, uviedol, že vo veci exekučný súd nevykonával dokazovanie a k záverom dospel na základe domnienok bez reálneho zistenia skutočného stavu veci. K dôvodu odvolania, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolateľ uviedol, že exekučný súd si podľa ľubovôle dôvody prieskumu exekučného titulu podľa § 45 zákona o rozhodcovskom konaní rozšíril aj na otázky, ktoré nie je oprávnený v exekučnom konaní riešiť. Napríklad skúmal dodržiavanie ustanovení o ochrane práv spotrebiteľa, platnosť rozhodcovskej doložky, tiež skúmal, či sa rozhodcovská zmluva vzťahovala aj na vec, ktorá bola rozhodcovským súdom prejednávaná. Okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že rozhodcovská doložka, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu, je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi že jej výkon je konaním v rozpore s dobrými mravmi. Exekučný súd je však v zmysle § 45 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní oprávnený

skúmať len to, či plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je v súlade s dobrými mravmi, a nie otázku súladu rozhodcovskej doložky s dobrými mravmi. Ak by odvolací súd napriek tejto argumentácii usúdil, že exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky, táto je platná. Účastníkom zmluvy bola daná možnosť voľby, či sa obrátiť na rozhodcovský súd alebo na riadny súd. Nejde pritom o fiktívnu možnosť voľby, ale o reálnu a skutočnú možnosť voľby rozhodujúceho orgánu. Skutočnosť, že v prejednávanej veci si povinnosť nesplnil spotrebiteľ, a teda žalobcom bol dodávateľ, nemôže byť na ľarchu osoby, ktorá vo vzťahu nie je spotrebiteľom. Rovnako na tomto základe nie je možné dospieť k záveru, že možnosť voľby medzi rozhodujúcim orgánom je len fiktívna, resp. môže patriť len spotrebiteľovi. Také zdôvodnenie nemá logický, právny ani faktický základ. Možnosť voľby účastníkmi dojednaná bola, preto nejde o neprijateľnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka. Nie je možné sa stotožniť s názorom, že pre spotrebiteľa je konanie rozhodcovského súdu nevýhodné, resp. že by samo o sebe spôsobovalo akúkoľvek nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a už vôbec nie nerovnováhu značnú. Oprávnený nesúhlasil ani s právnym posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Oprávnený poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky síce dočasne, avšak na základe zmluvy o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V predmetnej zmluve o úvere nemusela byť ako podstatná náležitosť dohodnutá okrem iného aj ročná percentuálna miera nákladov. Oprávnený poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky síce dočasne, avšak nie formou odloženej platby, ale vo forme splátok. Predmetom úverov poskytovaných zo strany POHOTOVOSTĚ, s.r.o. klientom sú peňažné prostriedky, a nie tovar alebo služba; zmluvy o úvere zo strany spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., nemôžu obsahovať náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere (opis tovaru alebo služby, cenu tovaru alebo služby, adresu predávajúceho, na ktoré je možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okrem jeho odovzdania alebo prevzatia tovaru alebo služby). Rovnako odvolateľ poukázal aj na neprimeranosť, resp. na nesprávne posúdenie neprimeranosti úrokov z omeškania. Úrok z omeškania vo výške 0,25% denne mal sankčný charakter a účtoval sa len v prípade porušenia zmluvných podmienok. Výška tohto úroku nie je neprimeraná, najmä z dôvodu neexistencie iného zabezpečenia záväzku, či prítomnosti obchodného rizika oprávneného. Z judikatúry Najvyššieho súdu SR navyše vyplýva nemožnosť obmedzenia výšky úrokovej sadzby v obchodných záväzkových vzťahoch. K poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za zasielanie upomienok, ktoré sú súčasťou exekučného titulu, oprávnený uviedol, že v zmysle § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa. Oprávnený bol toho názoru, že v zmysle uvedeného ustanovenia si mohli dojednať odplatu - príslušný poplatok pozostávajúci z 1/3-iny dohodnutého úroku a 2/3-ín z nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Záverom odvolateľ uviedol, že súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie, teda zistil súlad žiadosti o udelenie poverenia návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Súd môže podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vykonať revízy postup vo vzťahu k exekučnému titulu v limitoch vytvorených ústavne konformnou interpretáciou § 45 zákona o rozhodcovskom konaní dbajúc na existenciu § 40 a nasl. tohto zákona len v spojení s revíziou práve podaného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorého je prílohou. Postup exekučného súdu, ktorý zastavil exekúciu bez návrhu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného konania, bol nesprávny. V odvolaní sa oprávnený podrobne zaoberal tiež dôvodmi, pre ktoré by mala byť vec predložená Európskemu súdnemu dvoru za účelom rozhodnutia prejudiciálnych otázok, ktoré boli odvolateľom presne formulované a preto navrhol odvolacie konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušiť.

Povinná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. toto rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.

Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na doplnenie považoval krajský súd za potrebné vysporiadať sa s námietkami oprávneného vyjadrenými v podanom odvolaní, pričom vychádzal z princípu neúplnej apelácie - viazanosti odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 159 O.s.p. sa u rozsudkov rozlišuje formálna a materiálna právoplatnosť. Formálnu právoplatnosť nadobúda rozsudok vtedy, ak ho už nemožno napadnúť odvolaním. Materiálnou právoplatnosťou sa rozumie záväznosť výroku rozsudku a jeho nezmeniteľnosť, ktorá sa prejavuje ako prekážka brániaca novému prejednaniu veci. Ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní však dáva exekučnému súdu oprávnenie preskúmať rozhodcovský rozsudok tak, ako by materiálne právoplatný nebol a z hľadiska ustanovenia § 159 O.s.p. nie je ním viazaný. Exekučný súd teda môže skúmať (podľa § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní aj bez návrhu), či rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo ak odporuje dobrým mravom. Nedovolenosť priznaného plnenia v žiadnom prípade nemožno odvodzovať len zo samotného výroku rozhodnutia. Priznané plnenie totiž navonok vôbec nemusí vykazovať znaky protizákonnosti; spravidla až z odôvodnenia rozhodnutia možno zistiť pochybenia v aplikácii hmotného, či dokonca aj procesného práva. Nedovolenosť, nemožnosť a rozpor s dobrými mravmi sú pojmy hmotného práva a pri zisťovaní takýchto nedostatkov exekučného titulu má exekučný súd plné oprávnenie „vstúpiť“ do rozhodnutia a vyvodiť tomu zodpovedajúce závery. Takýto postup vyplýva aj z aktuálne ustálenej judikatúry slovenských súdov, od ktorej sa odvolací súd nemohol odchyliť.

Spôsobilý exekučný titul je základnou podmienkou toho, aby mohol nútený výkon rozhodnutia riadne prebehnúť. Pri zistení vád exekučného titulu, ktoré majú za následok jeho nevykonateľnosť, je exekučný súd povinný na uvedené okolnosti prihliadať v ktoromkoľvek štádiu konania a z úradnej povinnosti, nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku totiž nevyplýva možnosť preskúmať exekučný titul len v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Práve naopak, formulácia ustanovení § 57 a § 58 Exekučného poriadku umožňuje súdu ex offo v každej časti exekúcie urobiť úsudok o neprípustnosti exekúcie, k čomu došlo aj v aktuálnej veci.

Okresný súd správne použil zákonné ustanovenia a vyložil ich tak, že rozhodcovská doložka nebola uzavretá vo forme vyžadovanej zákonom. Logicky a vyčerpávajúco vysvetlil dôvody neprijateľnosti uvedenej doložky, z ktorého dôvodu odvolací súd na výklad uvedený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odkazuje. Dojednanie neplatnej rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedlo k tomu, že predložený rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom. Argumentácia odvolateľa o tom, že tu nebolo dôvodné použiť ustanovenia spotrebiteľského práva neobstojí, nakoľko na takýchto záveroch okresný súd svoje rozhodnutie nezaložil. Odvolateľ navyše neprezentoval konkrétne výhrady k úsudku prvostupňového súdu, že rozhodcovská doložka formulovaná len vo všeobecných obchodných podmienkach nespĺňa zákonné kritériá, a teda je neplatná. Aj napriek rozsiahlosti podaného odvolania, námietky v ňom uvedené mali všeobecný charakter a odvolací súd nemal dôvod ich akceptovať. Neplatnosť dojednanej rozhodcovskej doložky predstavuje tak závažný nedostatok, ktorý musel nevyhnutne viesť k zastaveniu exekúcie.

Pokiaľ ide o návrh odvolateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., tento nepovažoval krajský súd za dôvodný.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor EÚ o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu únieového práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ predovšetkým

skutočnosť, či otázka práva EÚ týkajúca sa platnosti alebo výkladu únievého práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únievého práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore.

Je zjavné, že súd prvého stupňa oprel svoje rozhodnutie o vnútroštátnu úpravu, pričom s jeho závermi sa odvolací súd stotožnil spôsobom formulovaným vyššie. Kolíziu s normami práva Európskej únie krajský súd nezistil, pretože tieto neboli ani v posudzovanej veci aplikované. Z tohto dôvodu mal za to, že predpoklady pre polozenie otázky Súdnemu dvoru EÚ splnené neboli, a preto návrh na prerušenie konania zamietol.

Krajský súd rovnako nezistil dôvod, pre ktorý by mala byť vec predložená Ústavnému súdu SR na rozhodnutie o súlade právnych predpisov. V predmetnej bola rozhodcovská zmluva zjavne uzavretá neplatne, na ktorú skutočnosť nemohol exekučný súd neprihliadať.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Odvolateľ - oprávnený nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na ich náhradu. Naproti tomu povinná a exekútor si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky im v súvislosti s terajším II. stupňovým konaním ani žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e príпустné.